

Întru această lună, iulie, în ziua a 6-a, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Filotimia de la Râmeț, mama Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv

[Ξένες γλώσσες](#) / [Românesc](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Întru această lună, iulie, în ziua a 6-a, pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Filotimia de la Râmeț, mama Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv

SINAXAR

Cuvioasa Maica noastră Filotimia s-a născut în ziua de 30 aprilie a anului 1896, în satul Bălănești, județul Buzău, din părinți binecredincioși, Simion și Elena Mirică, care i-au sădit din pruncie temelia credinței și a fricii de Dumnezeu. La Sfântul Botez a primit numele Filofteia, ca o chemare tainică spre o viață de jertfă și de sfințenie, asemenea Sfintei cu același nume.

Deși vremurile tulburi de la începutul veacului al XX-lea i-au îngrădit calea spre învățătura cea lumească, a primit ca dar de la Dumnezeu o minte înțeleaptă și o inimă bună și iubitoare. În casa părintească, a primit o educație spirituală temeinică, iar slujbele Bisericii, pe care le iubea mult, i-au fost dascăl tainic și călăuză spre cele cerești.

Ajungând la vârsta de 20 de ani, tânăra Filofteia s-a unit prin Taina Cununii cu Ioan Manolache, fiu al aceluiași sat, bărbat cu suflet blând și iubitor de cele sfinte. Împreună au întemeiat o familie creștină, bineplăcută lui Dumnezeu, în care dragostea, rugăciunea și osteneala cinstită erau temeiul viețuirii. Căsnicia lor a fost binecuvântată cu doisprezece prunci, pe care Filofteia i-a crescut cu jertfelnicie și cu multă grijă duhovnicească, sădindu-le în inimă cuvântul Evangheliei și iubirea față de Biserică. Dar sufletul ei de mamă a fost străpuns de multe dureri, căci șapte dintre acești copii au fost chemați de Domnul mai înainte de vreme, în floarea copilăriei și tinereții lor. Cu toate acestea, Filofteia, întărită de nădejdea în Înviere și de credința cea tare, nu a cârtit, ci și-a purtat crucea cu răbdare și cu nespusă tărie, trecând și peste o grea boală trupească ce nu a ocolit-o nici pe ea.

Alături de soțul ei, a trudit neîncetat, zi și noapte, pentru a le asigura celor rămași în viață cele trebuincioase trupului și sufletului, călăuzindu-i cu înțelepciune și rugăciune spre calea binelui. Ostenelile ei nu au rămas neroditoare, întrucât patru dintre copiii ei au urmat chemarea cea sfântă și și-au afierosit viețile în Hristos: fiul Stelian a îmbrăcat chipul monahicesc și a primit numele Dometie, fiind socotit în ceata sfinților de Biserica noastră; fiica Eugenia a îmbrăcat și ea haina monahală, primind numele Eudoxia; fiul Gheorghe a slujit Biserica prin cântarea la strana bisericii din satul natal; iar mezinul Mihai a fost hirotonit preot.

După ce a petrecut împreună cu soțul ei 43 de ani de căsnicie binecuvântată, în luna martie a anului 1959, Filofteia a fost încercată din nou de durerea despărțirii, pentru că soțul ei Ioan a trecut la Domnul, fiind înmormântat în ziua praznicului Bunei Vestiri.

Rămasă văduvă, cu inima plină de dor după cele cerești, Filofteia și-a îndreptat

pașii spre Mănăstirea Râmeț, unde și-a găsit rostul și împlinirea în rânduiala călugărească alături de fiul ei, Sfântul Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmeț, și de fiica ei, monahia Eudoxia. În ziua de 30 aprilie 1974, a îmbrăcat chipul îngeresc, primind numele Filotimia. Slujba tunderii sale în monahism a fost săvârșită de fiul ei, Sfântul Dometie.

Având smerenie desăvârșită și ostenindu-se neîncetat spre a dobândi rugăciunea lăuntrică, Sfânta Filotimia s-a învrednicit de alese daruri duhovnicești. Purtând rugăciunea în inimă ca pe o dulce suflare a Duhului, și având dragoste pentru sfintele slujbe la care mergea cu evlavie, deseori era cuprinsă de lucrarea harului Duhului Sfânt, vărsând lacrimi de pocăință. În rugăciune cuprindea întreaga făptură, iar chipul ei era cuprins de o pace cerească. Sfaturile sale, întotdeauna rostite cu smerenie și blândețe, izvorau dintr-o adâncă înțelepciune duhovnicească. Nu îi plăcea să se risipească în vorbe, fiecare cuvânt al ei era măsurat, mângâind inimile frământate. Bunătatea inimii și milostenia au fost podoabe strălucitoare ale viețuirii sale călugărești, sprijinind după putere pe cei care îi cereau ajutorul.

Cu puțin timp înainte de adormirea sa în Domnul, i s-a arătat Sfântul Dometie, care i-a vestit că vremea mutării la cele veșnice s-a apropiat. Cuprinsă de o liniște sfântă, a chemat pe ucenica sa de chilie și i-a împărtășit această dumnezeiască descoperire. S-a pregătit cu grijă și cutremur pentru întâlnirea cu Mirele Hristos: s-a spovedit, a luat parte cu toată luarea-aminte la Dumnezeiasca Liturghie, apoi s-a împărtășit cu Preacuratele și de Viață Făcătoarele Taine. Întorcându-se la chilie, a mărturisit cu pace ucenicei sale că Sfântul Dometie îi mulțumește pentru dragostea și grija pe care a avut-o față de ea, și că o va pomeni neîncetat. Și-a luat rămas-bun cu dragoste și seninătate, iar apoi, cu sufletul curat și luminat, s-a mutat cu pace la lăcașurile cerești în ziua de 22 iulie 1989.

La scurt timp după adormirea cuvioasei, mergând stareța mănăstirii, stavrofora Ierusalima Ghibu, la Atena, să ceară sfat și binecuvântare de la Sfântul Cuvios Porfirie Kavsokalivitul, acesta a avut o descoperire dumnezeiască spunând: „Aveți un mormânt proaspăt în mănăstire. Maica aceasta, care a trecut la Domnul, s-a înălțat ca un serafim la cer.”. Astfel, maicile s-au încredințat de sfințenia Cuvioasei Filotimia, slăvind pe Dumnezeu.

Pentru ale ei sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.